

6/2016

XXB-10

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

ZAHRANIČNÍ POVÍDKY

Gregory Norman Bossert

Dvanáct a taguj

Kameron Hurleyová

Enyo-Enyo

ČESKÉ POVÍDKY

Věra Mertlíková

Příběh vozataje

Jana Rečková

Země brouků

Vladimír Němec

Podruhé to bývá lepší

PUBLICISTIKA

Jason Sanford

Kam směřují hrdinové?

Robert Kostěnek

Kontroverze, cenzura a zákazy
ve fantastických filmech

Cena: 95 Kč – 4 eura

Kim S. Robinson
Šťastná trefa

S.R.O.

Levně, rychle a kvalitně bez zbytečných časových nároků Vám poradíme se zavedením a zajistíme/udržíme certifikaci nejen následujících systémů jakosti :

Řízení kvality	dle ISO 9001
Enviromentální management	dle ISO 14001
Management BOZP	dle BS OHSAS 18001
Ochrana Informací ISMS	dle ISO 27001

*** * ***

Při certifikaci dlouhodobě spolupracujeme s United Registrar of Systems Czech, s.r.o., která je pod akreditací UKAS (United Kingdom Accreditation Service), což je garancí nezávislosti a odborné kompetence auditorů.

*** * ***

Pro naše klienty jsme schopni zajistit i provádění nezávislé revizní a inspekční činnosti, sledování měnící se legislativy (zejména ad OHSAS 18001 a ISO 14001) a zajištění rizik hospodářských a podnikatelských rizik.

*** * ***

**Předplatitelé časopisu XB - 1 mají automatickou slevu 10 % na služby QSJ s.r.o.
po celý rok 2016**

WWW.QSJ.CZ

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

Obsah

Zahraniční SF

Gregory Norman Bossert: Dvanáct a taguj	3
Kameron Hurleyová: Enyo-Enyo	13
Kim Stanley Robinson: Šťastná trefa	19

Domácí SF

Věra Mertlíková: Příběh vozataje	32
Jana Rečková: Země brouků	46
Vladimír Němec: Podruhé to bývá lepší	57

Publicistika

Jason Sanford: Kam směřují hrdinové?	63
Robert Kostěnek: Kontroverze, cenzura a zákazy...	64

Fantastická věda

Olympiáda kyborgů; Jupiter měl kolizi; Měsíční základny v lávových tunelech; Gekon na ISS; Počítačový literát; Umělá buňka	62
--	----

Filmfaroniáda

<i>Filmové premiéry; Zlo nikdy nespí; Ulice Cloverfield 10; Hardcore Henry; Hříčky přírody; Zbrusu nový zákon: Klapka!</i>	67
--	----

Vivisektor

<i>Čtenáři čtenářům;</i> J. Kotouč: Nad českými zeměmi slunce nezapadá; Hana Clerien Hozová: Smrt je má tanečnice; Ann Leckieová: Ve službách Spravedlnosti; Vlado Ríša: Bruncvík a nagyery; Richelle Mead: Neslyšno; Zdeněk Rosenbaum: Okrajový stopník R. J. Pineiro: Pád; Guy Saville: Plán Madagaskar; Henry Kuttner: Více než lidé; Paolo Bacigalupi: Vodní nůž; All You Need Is Kill: Stačí jen zabítet; <i>Nové knihy</i>	74
---	----

Šéfredaktor

Vlado Ríša
risa@casopisxb1.cz

Zástupce šéfredaktora

Jaroslav Jiran
jiran@casopisxb1.cz

Redaktor

Martin Šust
sust@casopisxb1.cz
Časopis XB 1 s.r.o.

Praha 1, Nám. Republiky 1081/7
PSC 110 00

www.casopisxb1.cz

Tisk

tmv a. s.

Distribuce

společnosti holdingu PNS a. s.
prodejny firmy Relay

Předplatné

SEND s.r.o.
(www.send.cz/casopis/728/xb1)

Číslo vychází 5. 6. 2016

© Casopis XB1 s.r.o.

ISSN 1804-6606

MK ČR E 19853

Přetisk a jakékoli šíření povoleno
jen se souhlasem vydavatele.

Titulní strana Martin Zhouf

Korektnost, z níž mrazí

Priznávám se k nejvyšší „odpornosti“ v dnešním světě - jsem Čechoslovák, běloch, muž, heterosexuál, basketák a bezvěrec mající rád sci-fi. Myslím si, že jsem docela tolerantní ke svému okolí, nicméně vyžaduji totéž i od něj.

A to se nějak v poslední době neděje.

Korektnost se stala v poslední době spíše hrubě pejorativním slovem. Skupinky různých minoritních křiklounů, zasazujících se o pozitivní diskriminaci, které by se jim, podle jejich názoru, mělo dostávat, mě začínají štvát.

A to hodně.

Navíc přestávám chápat, jak je to možné. Přepjatá korektnost na jedné straně a na druhé bázlivost oponovat, to je asi pravou příčinou.

Proč jsem se pustil do psaní tohoto úvodníku?

Byl to článek na IDnesu. Kdyby bylo prvního dubna, tak bych si řekl, že jde o dobrý aprílový žertík. Leč zřejmě tomu tak nebylo.

Americká organizace GLAAD (Gay & Lesbian Alliance Against Defamation) zveřejnila zprávu, v níž volá po začlenění zástupců sexuálních menšin do pokračování vesmírné sagy Star Wars. „Nestačí, aby se ve filmech jen vyskytovali, naopak jejich charakter musí být ještě silnější, promyšlenější a lépe odrážející různorodost komunity,“ prý prohlásila jménem organizace její prezidentka Sarah Kate Ellisová.

Scenáristé dalšího dílu Star Wars určitě mají o zábavu postaráno. Vytvoří novou minoritní planetu, nebo se dozvíme o skrytých sexuálních preferencích princezny Ley či Hana Solo?

Není to však jediný hrubý nátlak v poslední době.

Vzpomeňme na Bonda, kde M musí být žena, či že starou anglickou spisovatelku v nové sérii detektivních příběhů „To je vražda, napsala“ má hrát černoška, nebo na poměrně hrubý nátlak na české vývojáře RPG hry ze středověku odehrávající se v české kotlině, že tam nevystupuje ani jeden černocho! Vyvádějí mě z míry i debaty o tom, že Cikánská pečeně nebo Eskimo by mohly vbrzku být označené za nekorektní názvy.

Korunu zběsilé politické a jiné korektnosti nasadil ministr Pelikán, neboť prosazuje návrh novely trestního zákona, který má mimo jiné upravit trestné činy hanobení národa, rasy či etnické skupiny osob a obsahuje nově i zmínky o sexuální orientaci, pohlavní identitě a třídě.

To už je děs-běs.

Podle toho bych mohl být za tenhle úvodník trestně zodpovědný a lehce schopný odsouzení.

Začínám mít pocit, že by bylo velmi potřebné začít nějakým způsobem hájit práva diskriminované většiny, k níž se hlásím.

Vlado Ríša

Cony v červnu JUNKTOWN

23. - 26. 6.

Čtyři dny koncertů, projekcí, larpů, workshopů a těžce popsatelných zážitků na dvanácti hektarech bývalé raketové základny. Junktown stojí od začátku na mottu od fanoušků pro fanoušky. Junktown je naplněním našich postapokalyptických snů, zapálená pocta kultům Fallout a Mad Max, pokus o tuzemskou obdobu kultovního Wasteland Weekendu.

<http://junktown.postapofestival.cz>

Festival Fantazie

30. 6. – 10. 7. Chotěboř

Největší festival popkultury v ČR. Doslova fantastická dovolená a zábava pro fanoušky, hráče i celé rodiny. Videohry a společenské stolní hry, taneční hry, hry miniatur, RPG...

Sci-fi a technologie, fantasy a horor, mýty a historie ve filmech, seriálech, anime, komiksu, knihách, hrách: přednášky, besedy, workshopy, soutěže...

<http://www.festivalfantazie.cz/>

CRWECON

11. 6. Klub Cross Praha

Další ročník srazu všech, co holtují komiksu! Vstupné zdarma, akcí spousty, fanoušků mraky! Přednášky, prodej novinek za výhodné ceny, dražby, stolní hry, akce, panely, kreslení a další pecky!

<http://www.crew.cz/crwecon/>

Nominace na cenu Hugo

Loňské hlasování o cenu Hugo bylo plné kontroverzí a dění kolem nominací a následného vyhlášení vítězů jsme se věnovali nejen na našem webu, ale i na stránkách časopisu XB-1, kde v článcích JASONA SANFORDA a BRADA TORGERSENA zazněly hlasy obou stran. Bylo předem jasné, že politickým debatám a snahám ovlivnit výsledky se nevyhne ani letošní hlasování. Sad Puppies šly cestou doporučení v jednotlivých kategoriích a stejně tak i Theodore Beale alias Vox Day, zakladatel nakla-

datelství Castalia House, v rámci svých aktivit označených jako Rabid Puppies publikoval seznam doporučených prací. V letošním roce uvádíme nominace pouze v literárních kategoriích, celý soupis nominací najdete na webu věnovaném cenám Hugo, opomenout bychom neměli ani letošní ceny Retro Hugo.

ROMÁN

Ann Leckie: Ancillary Mercy (Orbit)

Jim Butcher: The Cinder Spires: The Aeronaut's Windlass (Roc)
N.K. Jemisin: The Fifth Season (Orbit)

Neal Stephenson: Seveneves: A Novel (William Morrow)
Naomi Novik: Uprooted (Del Rey)

NOVELA

Nnedi Okorafor: Binti (Tor.com)
Daniel Polansky: The Builders (Tor.com)

Lois McMaster Bujold: Penric's Demon (Spectrum)
Brandon Sanderson: Perfect State (Dragonsteel Entertainment)
Alastair Reynolds: Slow Bullets (Tachyon)

NOVELETA

Brooke Bolander: And You Shall Know Her by the Trail of Dead (Lightspeed, únor 2015)

Cheah Kai Wai: Flashpoint: Titan (There Will Be War X)

Hao Jingfang (překlad Ken Liu): Folding Beijing (Uncanny Magazine, leden-únor 2015)

Stephen King: Obits (The Bazaar of Bad Dreams)

David VanDyke: What Price Humanity? (There Will Be War X)

POVÍDKA

S. R. Algernon: Asymmetrical Warfare (Nature, březen 2015)

Thomas A. Mays: The Commuter (Stealth)

Juan Tabo and S. Harris: If You Were an Award, My Love (voxday.blogspot.com, červen 2015)

Charles Shao: Seven Kill Tiger (There Will Be War X)

Chuck Tingle: Space Raptor Butt Invasion (Amazon Digital Services)

p.s. jsem zvědavý, kdy se toho ujme nějaká neziskovka.

Dvanáct a taguj

(TWELVE AND TAG)

„...Dvanáct a taguj,“ zařvali jsme a Cheung připojil: „Znáte to, vy dva?“

Zandt zamračeně sraštil obočí.

Adra zavrtěla hlavou, rozhlédla se po nás dokola. Dívala se, pátrala v obličejích, aby přišla na to, co se od ní chce. „To jako té-á-gé? Turingovsky úplný asociativní gestalt? To si posádka přijde na takový peníze, že si můžete dovolit neurální zálohy?“ zeptala se.

„To není nic technologického,“ odmítl Cheung, „ale hospodská hra. Slam. Rap.“ Zandt sraštil obočí nad bledýma očima ještě hlouběji. „Taková improvizace, k vyjádření pocitů. A pak se vyprávějí historky. Největší pitomost, nejbolestnější nebo nejhorší věc, co jste kdy udělali.“

„Nebo nejdojemnější,“ dodala Nava, balancující s rundou pití, jak je nesla obouruč od baru. A k našemu chóru kverulantů prohodila: „Takhle to děláme u nás –“

„– na Marsu!“ zařvali jsme my, posádka lodi *Tethys*. Všichni kromě Adry a Zandta. Ti dva k nám ještě doopravdy nepatřili, ne dokud s nimi tady nebudeme hotoví.

„Todle není žádný Mars,“ namítla Orit a drcla hlavou do okna za zády; za vrstvami čirého kompozitu se táhla nekonečně běžová planina Evropy, s tlustým břichem Jupiteru opřeným o obzor.

„Něco, co děláme –“ zahřimal Perelman.

„Na prolomení ledů,“ dokončila Orit za našeho brblání. My jsme přece *všechno* dělali proto, aby se lámal led, abychom se nořili do hlubin, do tajů oceánu pod povrchem Evropy.

„Když se do toho dáme,“ vzal si slovo Cheung, „neláme se jen led.“ Prsty předvedl, jak něco praská. „Taky vybavení, lidi, někdy i celá loď. Musíme jeden druhého znát.“

„Navzájem si věřit,“ potvrdila Nava. Byla harpunářka, což v dnešní době obnáší řídit na dálku hejblátko na dvoukilometrovém kabelu, a jako by si to potřebovala vynahradiť, všechno na ní bylo špičaté. Vyslala k Adře špičatý úsměv a pak ho krátce vrhla i na Zandta.

Adra nám poslední dva měsíce dělala pilota druhé směny. Hubená a šedivá, pichlavé oči tak temné, že vypadaly neprůhledné, anebo prázdné. Tohle bylo její první volno na břehu s naší posádkou; přišla k nám uprostřed výpravy, protože jejímu předchůdci to při výbuchu utrhlo ruku.

Náš mineralog se po tom incidentu jednoduše nervově zhroutil. Místo něj se u nás čerstvě rozkoukával Zandt. Doslova – přistál na Evropě tohle ráno, bůhvíodkud, s životopisem v ruce, na okraji papíru načmáranou poznámku „loď = *Tethys*“. Nakláněl se nad stolem jako Jupiter nad plání za oknem, plavé vlasy sčesané dozadu na široká ramena, něco v tvrdých rysech jeho tváře bránilo, aby se snadno líbila.

Adru i Zandta sice najal kapitán, ale smlouvy se daly zrušit, nebo jsme ty dva mohli nechat na břehu, pokud bychom se shodli, že s nábořem nesouhlasíme. Proto jsme se tu sešli.

Kdo *my*? Naše posádka. Perelman, první důstojník, spolehlivý, metodický chlap, zeď mezi kapitánem a ostatními. Běžný provoz nechával na Cheungovi, našem navigátorovi, a Yu, pilotce hlavní směny. Ty dva poslouchal i kapitán. Cheung byl jako rtuť, pořád v pohybu, a vždycky pohotový, když šlo

o slova. Yu byla neustále klidná, tichá, vždycky zahleděná *Ven*, do hlubiny, ale nějakou záhadou pokaždé stejně všechno viděla.

Orit byla lodní kuchařka, a to není práce pro cucáky, ne na lodi, která tráví šest měsíců v zátahu pod ledem. Orit skoro jistě vězela za každou potíží a věčně se po někom z posádky vozila, ale binec, který nadělala, si po sobě taky dovedla uklidit.

Kdo dál? Navu už znáte. Pak tam byl Patel, náš technik, a většina pomocných rukou: Keita a Barb, Deighton a Sintra. Zaplnili jsme všechna místa kolem dlouhého otlučeného stolu, ostatní štamgasty jsme vystrnadili do koutů lokálu nebo dopředu k baru. Tenhle podnik si zabrala hlubokooceánská čeládka. Astronauti, úředníci nebo turisté se mohli upíchnout v jiných hospodách, a kdyby mezi nás někdo takový zavítal, hned by se zase pakoval, nešel by mu pod nos ten rámus a brajgl, a ani zápach, který v záhadných vodách skrytého oceánu Evropy ulpíval.

Byl to neproniknutelný oceán, plný neznámých virů, komplexních uhlovodíků spouštějících fatální autoimunitní reakce, i větší havěti, živíci se v bahně, na sobě navzájem i na nás samotných. Nabírali jsme bahno, chytali jsme ty potvory a úlovky jsme prodávali makléřům, kteří je obratem přeprodávali dál, korporacím a univerzitám. Vnější soustava byla jedno velké prosperující město, větší než celý zkrivený Vnitřek, jak rozměry, tak významem, v každém ohledu.

„Takže budeme vyprávět historku...“ nakousla Adra.

„Dvě historky,“ opravila ji Yu, „jednu pravdivou, jednu nepravdivou.“

„A my pak budeme jeden po druhém do kola hlasovat o to, která byla vyřazená.“

„O co hrajeme?“ zeptal se Zandt.

„O přijetí,“ odpověděl Cheung.

Perelman přikývl, zavrčel na souhlas.

„Ale když uhodneme, ještě platíte rundu,“ dodala Orit.

„Já začnu, abyste viděli, jak to probíhá,“ oznámil Cheung. Propletl si prsty, na úder srdce zavřel oči, pak je otevřel, rozpletl prsty, nabral dech. U Cheunga „Dvanáct a taguj“ vynechali, posádka ho znala až příliš dobře. Ale kdyby zahřívací kolo proběhlo, tagovací slovo by bylo „únik“. Křehké kůstky měl Cheung pod obličejem rozpjaté jako ptačí křídla, taky oči měl ptačí, černé a ustavičně roztěkané, prsty lehké a hbité, na lodních konzolách jako tady na stole. Bylo těžké si ho představit kdekoli jinde než *Venku* a jinak než jako navigátora, ale Cheung býval kdysi dávno na Zemi zpěvákem. *Jeho* historky posádka znala.

* * *

„Tak tedy největší pitomost,“ začal Cheung. „Asi před deseti lety jsme byli s kapitánem venku na Saturnu. Těžili jsme led na Prstencích. Byl jsem mladý, myslel jsem, že tu loď znám a že znám soustavu. No, a narazili jsme na žílu bohatou na tholiny,“ zalétl pohledem k Zandtovi, který pomalu přikývl.

„Přírodní organické sloučeniny. Ve Vnější soustavě se cení

ZAHRA NIČNÍ SF

vysoko, pro svoje průmyslový využití, v hydroponii,“ objasnil Zandt.

Cheung mu kývnutí oplatil. „Jenže na jejich zpracování jsme neměli vybavenou loď. Když se těží led, prostě ho kus popadnete, dotáhnete ke stanici nebo k měsíci. Ale tholiny jsou tmavý, v ledu je hned každý uvidí. Pokud bychom se ke stanici na Titanu vláčeli s takovým dvacetitunovým flákem, trh by se na nás stačil připravit. Nasadili by cenu, ještě než bychom přistáli, trhli by na nás dvacet procent, možná víc. Tak mě napadlo, že to radši stříhneme skrz Prstence k výzkumné stanici u Enceladu, tholiny tam zpracujeme a zpátky na Titan je dopravíme už v cisternách, překvapíme trh a zmizíme dřív, než si to stihnou spočítat.

Enceladus byl na odvrácený straně Saturnu, tak jsme nabrali kurz napříč přes Prstence, letěli jsme nízko nad mraky, pekelnou rychlostí; vystřelili jsme na druhou stranu jako šíp.

Nad Prstencem B jsme do něčeho vrazili, senzory nic nehlásily, možná to byla jen kapsa hustého prachu, ale my letěli fakt rychle. Vím jenom, že v jednu chvíli jsem sledoval monitory, všechny kontrolky na panelu zelený, a pak *vžžžum* a půlka lodi byla pryč. Hlavní motory, náklad. Sedm členů posádky. Náraz nám udělil rotaci, kterou jsem se zbylými pomocnými motory nemohl zastavit, a poslal nás směrem, kde nebylo zhora nic, letěli jsme rovnou *Ven*.“

Orit se zachvěla a Yu se zadívala tím svým vzdáleným pohledem, přímo skrz zeď a do hlubiny.

„Komunikátory s dlouhým dosahem byly pryč. Nezbylo nám než doufat, že si na Enceladu všimlí našich světelných signálů a že mají na stanici někoho dost rychlýho, aby nás dohonil. Čtyři dny jsme takhle rotovali. Rotace vám nedovolí jíst, nenechá vás spát víc než pár minut než se člověk probudí, přesvědčený, že padá. Mohli jsme jen sledovat tu podívanou: Saturn, Prstence, hvězdy, Saturn, Prstence, hvězdy. Kapitán, já a ještě jedna ženská, co zbyla z posádky. „Nemám zálohu, je po mně *veta*,“ mlela pořád dokola, v jednom kuse, až jsme ji museli nacpat práškama.

Co mě se týkalo, já jsem zálohu *měl*. Na Zemi, kompletní T.A.G. Neměl jsem se čeho bát, neměl jsem co ztratit. Necítil jsem *strach*, ale vělo to ve mně *vzteky*. Neodeslal jsem update od chvíle, co jsem se dostal do Vnější soustavy. Kdybych umřel a oživil mě ze zálohy, ztratil bych rok a přišel bych o ty čtyři dny rotace napříč Prstenci. A já se nemohl smířit s představou, že bych měl přijít o ten zážitek.“

Cheungovi naitech zacukal krátký úsměšek, beze stopy pobavení.

„Vždycky budeme chtít víc, než nám technologie můžou dát. A pitomci, co ze sebe dělají chytráky, jsou ze všech nejhorší.“

* * *

Adra se podívala kolem stolu, hledala nápovědu u členů posádky. Pár se jich pohledem střetlo s jejíma očima, jiní se zadívali do nízkého stropu z plátové oceli podobené rzi nebo přes plexisklo ven, k Jupiteru.

„Jestli jsi obnovený z kopie, jak tohle všechno víš?“ zeptala se Cheunga, jako by ho vinila.

Cheung pokrčil rameny. „Z Enceladu nás celou tu dobu sledovali, poslali vlečnou loď, aby nás chytila ještě včas. Takhle jsme se s kapitánem dostali k práci pod ledem – uvízli jsme

na Enceladu, bez lodí. Tady na Europě jsou ale oceány mnohem hlubší než tam.“ Cheung se napil, polkl a pustil se do druhé historky.

* * *

„Nejpevnější tvar je trojúhelník. To je fakt. Lidi to vědí už dávno, i když teprve Fuller nám musel ve dvacátých letech vysvětlit, jak se takhle skutečnost dá využít napříč sférami lidského vědění.

Bylo mi dvacet, studoval jsem na univerzitě v Hongkongu. Bylo to těsně po referendu, za Druhý nezávislosti, v té době vznikly první úspěšné nano-neurální zálohy a HK byl srdcem všeho, co bylo... srdcem všeho. Celý noci jsem zpíval, celý dny jsem studoval, a celý dny a noci jsem v jednom kuse chlastal a sjížděl se, chlastal a sjížděl se, nonstop, beze spánku. Měl jsem milence, Granta, ten mě držel stranou nejhorších potíží. Byl vysoký a pořádku se hrbil, jako by hledal něco, co mu upadlo. Nosil brýle, v jednom kuse je měl nakřivo. Studovali jsme spolu planetární navigaci, a on v tom absolutně vynikal.“

Cheung otočil hlavu, vyhlédl ven, přes Orit, přes plexisklo a pláň, až k Jupiteru, na něj to byl nezvykle dlouhý, tichý pohled.

„V posteli byl Grant laskavý. Byl velkorysý. Nikdy mu nevadilo, že trávím noci venku, ani když se pak natahovaly čím dál víc. Ale rána jsme měli vždycky pro sebe. Říkávali jsme, že jestli si jednou budeme moct dovolit nechat se tagovat, nahrajeme si prostě jenom jedno z našich rán a budeme v něm žít navěky.

Zpíval jsem fado, v Makau to byl underground, ale v HK jsem se rázem ocitl na pravém místě v pravý čas a udělal jsem si jméno. Začaly mi chodit nabídky na reklamy, hostování v telenovelách, VanZ mi zařídil korporátní sponzorování. Podnikoví právníci kolem mě kroužili jako zdivočelý družice: tohle podepiš, tady se ukaž, to vypij, tamto si obleč, k tomu neslábneoucí přívál drog, nano, lidí, všeho možného, jen aby mě nějak rozptýlili, aby mě tam udrželi, abych jim vydělával peníze.

Tak jsem si najal vlastní právníčku, Leslie. Byla ze Singapur, drobná, tichá. Seděli jste v pokoji a úplně jste zapomněli, že tam s vámi je, a ona pak natáhla ruku a sáhla vám na rameno. Mysleli byste, že to jednoho vyděsí, jenže ono to zatím bylo jako...“

Cheungovy prsty se zatřepetaly vzduchem.

„... jako když se snáší déšť a vy si uvědomíte, jak jste byli rozpálení a vyprahlí.

Grant a Leslie se začali po večerech setkávat, povídat si, hlavně o mně, v čem se vezu a jak mě z toho vysekat. Jednoho rána jsem přišel domů a Leslie tam pořád ještě byla.

Dalších pět měsíců...“

Cheung položil ruce na desku stolu.

„Dalších pět měsíců bylo dokonalých. Leslie rozvázala moje smlouvy, zařídila mi lepší. Najednou jsem za to, že zpívám, dostával zaplacen, chodily mi peníze na účet. Grant dokonce párkrát přišel do klubů, aby mě viděl zpívat. Sám by ty davy lidí v životě neriskoval. Ale takhle si ti dva vždycky našli stůlek blízko pódia a já si po představení přišel sednout k nim. Netoužil jsem po ničem jiném, po nikom, nepřál jsem si nic než tam být s nimi.“

Adra se naklonila k Navě a šeptla: „Nebude tohle ta *nejdojemnější* věc? Největší pitomost už přece vyprávěl.“

Ale Nava si položila prst na pus. Cheung si Adru změřil pohledem. Prsty mu zatančily po okraji poháru.

„Takhle to šlo pět měsíců,“ navázal, „potom jsme s Grantem získali svoje tituly. S diplomem z navigace z UHK by nás každá loď v Soustavě brala všema deseti. Ale Grant měl v hlavě doktorát, mluvil o tom, že by chtěl učit. Představoval si, že já budu zpívat a Leslie bude vydělávat dost, aby nás to všechny uživilo, dost, abychom se mohli nechat tagovat. Nano-neurální zálohy byly na trhu teprve pár let, ale v HK už začínaly bujet start-upy a brzy stačilo být nehorázně bohatý, abyste si mohli nechat T.A.G. udělat. Billboardy od VanZ byly všude; krásný lidi na nich dělali krásné věci a pak obraz na jedinou zamrzl a přes něj se rozlilo jediný slovo: *Napořád*. To bylo před tím hackerským útokem na dlouhodobý úložiště Velký nádrže, takže nebyl žádný důvod jim to jejich *napořád* nevěřit.

Když nám z univerzity poslali diplomy, dvě noci jsem nemohl spát. Chodil jsem kolem našeho bloku, pořád dokola. V HK jsou noci příliš jasné, než aby bylo vidět hvězdy, lodě a družice, ale já pět let studoval navigaci, abych dokázal vy počítat kurz z hlavy. Jenže ať jsem počítal jak chtěl, můj kurz mě pořád vedl kolem bloku, zas a zas. *Napořád*.“

Takže jsem převedl celý svoje jmění do banky na Marsu a ráno se posadil na kyvadlový spoj na orbitu. Když jsem odcházel, oba ještě spali, Leslie ležela jako vždycky dokonale rovná, Grant byl šikmo roztažený přes postel, hlavy měli u sebe na jednom polštáři.

Trojúhelníky. Pro mě až moc dokonalý, moc bytelný, na můj vkus. A tak jsem jim musel uniknout, zmizet *Ven*, nebo bych tam zůstal *napořád*.“

Cheung se podíval na Adru. „Takže to byla ta nejhorší věc.“

* * *

„Dostal ses až sem, k Jupiteru, takhle daleko ven, na samu vyostřenou mez lidského bytí, a tohle že je to nejhorší, cos kdy provedl? Tomu nevěřím,“ prohlásila Adra. „Že by tě mrzela ta podívaná, to beru, ale ten odchod teda ne. První historka je pravdivá.“ Adra se rozhlédla po členech posádky. Nava se usmála, špičaté zuby a úzké oči.

Yu pozvedla ruce, dlaněmi ven. „My už jsme jeho historky slyšeli.“

„Tohle kolo je vaše, jenom vás dvou,“ upřesnil Perelman a podíval se na Zandta.

Ten si skousl ret, zabořil oči do stolu, kde mezi sklem svítily Cheungovy prsty. „Nebyl bys první, kdo pochopil, jaká past se skrývá v neuro-nano vzpomínkách,“ pronesl hlubokým hlasem, ne tak hrubým jako Perelman, jeho byl posazený výš, ale znělejší, jako pedálový tón u varhan. „Nebyl bys první, kdo doufal, že *Vnějšek* mu toho nabídne víc. Ale přece jen...“ Zandt vzhlédl, zavalil Cheungův upřený pohled svýma očima. „Tahle posádka by tě nevzala, kdybys kapitána připravil o jeho loď. Ta první historka je lež.“

Ozval se potlesk a dupání a Patel bouchl Zandta po zádech; to ale mohl stejně dobře praštit do kamene. Adřin obličej získal prázdňný, lhostejný výraz, nebylo to opovržení, spíš jako by jí na tom nezáleželo.

„Uhodls,“ potvrdila Yu. „Ta první historka je moje. Já jsem byla ta ženská, co jako jediná z posádky přežila. Zhroutila se ale navigátorka, hrůzou z toho, že když ji obnoví ze zálohy, přijde o všechny ty roky, i o tu podívanou. Ale ty prášky jsme jí

nedali my; vzala si je sama, všechny najednou, dva dny předtím, než nás dostihla vlečná loď. Ne, že bych jí k tomu byla nedopomohla, kdybych to věděla. Kráva jedna pitomá, trápilo ji víc, že by mohla přijít o svoje vzpomínky, než to, že přišla o sedm členů posádky. „Yu zírala *Ven*, přímo skrz Adru, bez hnutí, bez dechu. „Pak už jsme zbyli jen já a kapitán. Tři měsíce na Enceladu, obdrželi jsme bary a pořád jsme v duchu rotovali, až jsme narazili na Cheunga, který nás vzal s sebou, dolů pod led.“

Cheungovy prsty přejely po hřbetu Yuiny ruky, na úder srdce tam setrvaly.

Pak se Yu nadechla. „Já jsem taky měla T.A.G.“, přiznala. „A byla bych se těch měsíců ráda zbavila, abych mohla Vnější soustavu objevovat znovu, vidět to všechno znovu poprvé.“ Pokrčila rameny, milimetrový pohyb na pozadí ledu za oknem. „Tu šanci jsem ale propásla. Moje záloha byla ve Velkém nádrži. Teď je to všechno pryč.“

Zandt odsunul židli od stolu. O stěnu pod oknem měl opřenou hůl; jak se pro ni natáhl, sjela na druhou stranu a s bříknutím spadla na podlahu. Yu se pro ni sehnula a zvedla ji, ale Zandt se už mezitím otočil a kulhal směrem k toaletám.

Jeho hůl si od Yu převzal Cheung. Byla dělaná Zandtovi na míru, dlouhá, silná, tmavé dřevo s náznakem žilkování. Měla masivní hlavici ve tvaru draka, zpola vyrytého do nerezové oceli. Orit se natáhla přes Adru a strčila do dračí tlamy prst. „Sakra!“ vyjekla a vysála si z prstu kapičku krve.

Nava se zasmála. „Ty musíš ty pazoury strkat do všeho, Orit, vid’?“

Orit na ni s prstem v puse laškovně zamrkala.

Cheung vstal, opřel hůl o stěnu u Zandtovy židle. Zase sjela a s tupým bouchnutím se zastavila o hranu okna. Potom poklepal po rameni Yu a společně se odebrali k baru.

* * *

„Takže, Adro,“ pobídl ji Cheung.

Adra se na něj podívala přes okraj sklenice a vyprázdnila ji. „Takže,“ zopakovala a stejně netečným pohledem přejela po zbytku osazenstva.

„Dvanáct a tagu,“ ohlásil Perelman svým inspekčním hlasem a všichni jsme se narovnali a ztišili. Vyměnili jsme si mezi sebou pohledy a pak jsme upřeli oči zpátky na Adru.

„Probíhá to následovně. Někdo hodí do placu přídavné jméno, další k němu připojí podstatné jméno, tak aby začínalo na stejný písmeno, nebo aspoň znělo podobně. Vznikne šest párů a ty pak někdo shrne do tagu, obsáhne je jediným slovem. Celý je to o pocitech, o dojmech.“

„Hlavní je být rychlej,“ varovala ji Nava.

„Hlavní je to *trefit*,“ zavrčel Perelman. „Kdo začne?“

„Já říkám,“ přihlásila se Orit. Udělala pauzu, zvedla ruku s roztaženými prsty – *podívejte se na mě*, to byla celá Orit – a pak pleskla dlaní do stolu a zahájila kolo: „Říkám: Hubený.“

Barb: „Hnáta – Jedovatý,“

Sintra: „Jazyk – Rychlý,“ („jo, to určitě!“)

Patel: „Rozumy –“ (pochybné „hm hm“ od Yu) „Pěstěný,“

Nava: „Prsa – Ostrý,“ („ta vždycky řekne *ostrý*“)

Cheung: „Šrám –“ (několikrát smích, hvízdnutí od Orit) „Obnažený,“

Perelman: „Břítva.“

A Yu to tagovala: „Výsměch.“

Adra, pořád s tím prázdným výrazem ve tváři, sledovala, jak se tag nabaluje okolo stolu, od jednoho k druhému, jako by se snažila rozluštit nějakou nepochopitelnou frázi z cizího jazyka, až ji to nakonec dovedlo k Yu, na níž pak nadlouho ulpěla očima, ale Yuina tvář jí nevracela nic než Yuino vlastní dlouhé zírání. Nakonec Adra pokrčila rameny a místo toho se zadívala do Zandtova těžkého, nazlátlého, zamračeného pohledu.

„Než jsem přišla na *Tethys*,“ spustila, „dělala jsem pilota na *Laelaps*, tam kolem Conamara Chaosu. *Laelaps* není lovec jako *Tethys*, ale mapovač, z devíti desetin samý sonary, posádka jede v jednosměnném provozu, nic než tupá, tupá dřina. Byli jsme pod ledem –“

„To ne,“ přerušil ji Cheung.

Adra ztuhla, ústa semknutá na obouretné hláске „m“, bradu vrazenou do ramene, jak se otáčela na Cheunga sedícího vedle ní.

„Žádný historky pod ledem,“ objasnil Cheung.

„Není dobrý nápad lhát o tom, co se děje pod ledem, rozhodně ne v tomhle lokálu,“ přidala se Nava, jedno obočí zvednuté, špičatým nehtem přitom – *cvrnk* – *cvrnkla* do svojí sklenice.

„A o tom *my* už víme svý,“ prohodil kdosi potichu.

Adra zavřela oči, zakroužila jimi pod víčky, pak je znovu upřela na Cheunga.

„A co telenovely?“ zeptala se. „O telenovelách vyprávět můžu? Nebo máte víc pravidel, který jste nezmínili?“

Cheungovi zaškubaly koutky úst nahoru.

„No jistě,“ přitakala Nava.

„To můžeš,“ upřesnila Yu.

„Tak tedy telenovely, a nejhorší věc, co jsem kdy provedla,“ oznámila Adra. „O tom, jak jsem využívala cizí slabosti.“

Odmalička jsem hrála na klavír. Začala jsem, když mi byly dva, takže jsem hrála, co si pamatuju, a hrála jsem dobře. Byla jsem malý virtuóz. V Tchaj-pej bylo talentovaných děcek habaděj a spousta jich hrála na klavír, mrňavých pianistek tam byla celá armáda. Všechny jsme se předváděly v šatečkách, s mašličkami ve vlasech, nekonečný šňůry soutěží, a když jsme zrovna nesoutěžily, tak jsme cvičily, chodily do hodin nebo si procházely videa z posledních recitálů a *ona* přitom pitvala moje hraní notu za notou.“

Adra pozvedla prázdnou sklenici. Yu jí dolila z vlastní láhve, místní pivo z chaluh, hořké a bledě zelené. Adra vypila sklenici do dna a zašklebila se.

„To myslím svoji učitelku. Byla to taková bezcitná mrcha. Pořád se do mě navážela, s ničím nebyla spokojená. A nešlo jenom o hraní, ale taky jak jsem u toho seděla, jak jsem přecházela po pódiu, dokonce i v čem jsem vystupovala, i když jsem si šaty ani nemohla sama vybírat, stejně mě peskovala. Ne snad že by to *ona* s hraním někam dotáhla, někam dál než ke školní ceně na základce.“

Můj otec byl ruský diplomat, matka překladatelka. Bohatí byli oba, pocházeli ze zazobaných rodin, ale máma měla víc. Otec se kvůli tomu asi vždycky cítil trochu... na vedlejší koleji. Od ruskýho chlapa se čeká, že bude všechno řídit, že bude hlavou rodiny, bude mít všechny na povel. Ale my žili v *jejím* městě, v *jejím* prostředí, dokonce v *jejím* bytě; bydleli jsme v jednom z domů, který vlastnila její rodina, v distriktu Dàan,

a náš byt zabíral celý dvě patra baráku.

Možná proto mě otec začal tlouct. Mně mohl poroučet, jak si zamlouval. Seběmenší poklesek mu posloužil jako záminka: když jsem dostala jedna mínus z písemky, když jsem měla jednu podkolenku níž než druhou, nebo třeba když mě přistihl, jak se dívám na telenovely z HK plný příšerný popový muziky.“

Adra tím svým strnulým pohledem na okamžik zabloudila k Cheungovi a zamrkala, jako by se jí obě vzpomínky teprve teď konečně spojily.

„A já přitom byla taková *k posrání* hodná holčička. Vždycky jsem tam způsobně stála a nechala si to všechno líbit, a –“ odmlčela se, zuby stisknuté, prudce pokývla hlavou, „pak jsem udělala *pukrle*. A zase jsem šla cvičit na klavír.“

Yu Adře znovu dolila. Adra si znovu pořádně zavdala, nad horním rtem jí zelená pěna vykreslila čáru přílivu.

„Co je to za humus?“ Ale napila se zas, otřela si ústa.

„Takhle to šlo osm let, hodiny klavíru a trestání, co se pamatuju, odmala až do toho dne, kdy jsem vymyslela plán. Jednoho rána jsem se vzbudila a ten nápad jsem měla v hlavě. Byla jsem strašně *vzrušená*. Prvně v životě jsem měla dojem, že chápu, co tím lidi myslí, když říkají, že jsou „šťastní“.

Tu myšlenku mi vnikly telenovely. Všechna ta melodramata, den co den nějaká nová tragédie, další úmrtí, jen proto, že někdo zranil něčí *city*. Dívala jsem se na ně, protože mi připadaly legrační. Ležela jsem u obrazovky a smála se, jak ti hlupáci vždycky znovu uklouznou na stejný banánový slupce svých emocí, zas a zas. Ale tehdy toho večera mi došlo, že ty seriály nejsou jenom legrační, ale taky *pravdivé*. Že lidi takoví doopravdy jsou. Že sebou takhle manipulují, navzájem se rozdírají vlastní slabostí, stejně jako moji rodiče. A že bych to tak mohla dělat i já.

Několik příštích měsíců jsem schválně kazila noty i držení těla, zapomínala domácí úkoly a propadala záchvatům pláče. Jenže to nefungovalo. Bití a nadávek jsem si vysloužila jen o to víc. Do zblbnutí jsem studovala nahrané epizody, zkoušela si scény před zrcadlem, ale stejně jsem pořád nedokázala vypadat tak správně zranitelně, abych si tím lidi omotala okolo prstu, přiměla je úplně otočit.

Až se pak v jedné telenovele objevila epizoda s neuro-nano zápletkou. Šlo o nelegální zboží, kradený vzpomínky. Ta postava tomu propadla, vytvořila si závislost, začala se chovat jako někdo úplně jiný. Přesně to jsem potřebovala.

S penězma to bylo snadné. Bankovní účty rodičů jsem hackovala, už když mi bylo osm. Ukázalo se, že ani sehnat zboží nebude problém; velký hongkongský korporace si zadávaly výrobu na Tchaj-wan, čistě aby naštvaly Čínu. A nano unikalo na ulici. Někdy doslova. Ve městech po větru od fabrik to pak bejvalo docela děsivé, kolikrát třeba celý čtvrti sdílely jednu a tutéž zbloudilou vzpomínku. Mraky lidí překypovaly ochotou sehnat vám ampulku s cizí dojemně nešťastnou minulostí a s klidem to prodali i malý holce v podkolenkách, dokud měla čím zaplatit.

A tak jsem měla rázem na dosah všechny myslitelný způsoby lidského selhání, a nemusela jsem nic předstírat, tohle bylo pravý, stejně skutečný jako vzpomínky.

Od té chvíle byl s bitím konec, alespoň pro mě. Trestání pokračovalo, chodila jsem spát bez večere, musela jsem strpět různé zákazy a vždycky tu byla ještě rákoska. Ale opravdové výprasky, ty skončily. Celý ty roky si ani můj otec ani moje učitelka ve skutečnosti nepřáli, abych se zlepšovala, toužili se

jen přesvědčit o mojí slabosti. Jen co jsem jim začala předvádět cizí zoufalství, bití přestalo.

Totíž, přestalo pro mě, pro matku ne. Poslouchala jsem to za noci, zasvištění, plesnutí a hněvivý vzlyk, a další den jsem vídala ty její modřiny, kdykoli se jí svezl límec nebo vyhrnul rukáv.

Ve čtrnácti mi udělili plný stipendium na UHK, obor pilotáž. Lodní konzole se od klaviatury zas tak moc neliší. Ještě ten den jsem požádala o rozvázání rodičovského dohledu. Z domova jsem odešla jen v tom, co jsem měla na sobě, všechny ty šatičky zůstaly viset ve skříni. Nikdy jsem se tam nevrátila, už jsem je nikdy neviděla.“

Adra si protáhla ramena, šíjí, až v ní zapraskalo, a složila si ruce na prsou.

„A nikdy jsem toho nelitovala, ačkoli jsem věděla, že když odejdu, matka tam zůstane s otcem sama a to bití nikdy neskončí. Takže... to byla nejhorší věc.“

* * *

Posádka po dobu jednoho úderu srdce mlčela. Yu a Cheung si vyměnili pohledy. Pak Orit odsunula židli od stolu. „Musím se vyčurat.“ Patel ji následoval a Keita a Barb se vydali k baru pro další rundu.

* * *

Orit měla pusku přilepenou k Navinu uchu, jenže z Navina špičatého úsměvu nebylo zřejmé, jestli jí něco šeptá nebo ji líbá. Notně podroušený Deighton se Zandta nesouvisle vyptával na cosi kolem křemičitanů. Perelman zaklepal na stůl, odkašlal si, rachot, jako když padá kamení, a vyběhl Adru: „Druhý příběh.“

Adře přinesli nějaké nové pití, bezbarvý kouřící mok. Trochu upila a zkřivila tvář: „Nejbolestnější? To je oříšek. Lidi vás vždycky potopí a člověk si na to nikdy nezvykne. Jestli si ale musím vybrat...“

Lítala jsem v kyvadlové dopravě, sem a tam mezi GKC, Guyanským kosmickým centrem, a Laplaceovou stanicí. Byla to nudná práce, magořina, ale jinak přesně ten druh zaměstnání, co se dobře vyjímá v pracovním životopise, když si člověk dělá naděje na smlouvu ve Vnější soustavě.“

Yu přikývla.

„Měla jsem jednoho milence dole, dalšího nahoře, a co pár měsíců jsem toho nebo onoho vyměnila, ale stejně jsem se nikdy necítila –“ Adra si probodla dlaň ruky ukazováčkem, „ukojená. Jako když máte hlad a cpete se sladkostmi. Naplníte si žaludek, ale tu potřebu neutišíte. A já navíc ani neměla hlad, ale žízeň.“

Upila další doušek, zašermovala sklenicí; tekutina zavířila, ale nevyhlila se.

„Možná to přirovnání nesedí. Chci říct, že jsem nevěděla, co hledám. Nepotřebovala jsem sex. S *tím* si dokážu poradit sama.“

Několikeré zachichotání, opovržlivé odfrknutí od Keity. „To bys musela dát šanci *mně*,“ utrousila Orit.

„To až Tanja mi ukázala, co jsem potřebovala,“ pokračovala Adra, „a pak mi to zase vzala.“

Potkala jsem ji při jedné cestě nahoru. Dělal první rokem navigátora a mířila na Laplacea, měla tam nasmlouvanou práci v nákladní přepravě. Měli jsme volný místo v kabině, tak jsme

ji nabídl, že ji svezeme. Pak jsme spolu zapadly do baru, dlouho jsme mluvily, mluvily jsme přes celou moji volnou směnu, takže zpátky dolů jsem letěla nevyspalá. Než jsem odešla, chytla mě za ruku – byla droboučká, sotva prsty obemkla moje zápěstí – a přitiskla si ji ke tváři. Přitlačila tak silně, že když mě nakonec pustila, zbyly jí po mých prstech na kůži bílé otlaky, od brady až po ucho. „Až příště přiletíš nahoru, budu tady,“ slíbila, a přestože se předtím usmívala celou noc, v ten moment se neusmívala.

Moje další cesta nahoru, naše první společně strávený směny, nemusíte vědět úplně všechno. Vyložím vám ale, jaký to bylo na konci. A co mi Tanja vzala.

Jak jsem přiletěla na Laplace, z dokovacího prstence jsem vyřázela rovnou za ní, do nějakého módního baru, do nové restaurace. Já chodila v letecký kombinéze, zato ona byla po každém v parádních minishatech, zabíjäckých lodičkách, nalíčená tak rafinovaně, že to ani nebylo znát. Jak to na těch jehlách v nízké gravitaci zvládala, mi bylo záhadou.

Vykládaly jsme si, vyměňovaly si drby, na těchhle trasách na nízké orbity se navzájem všichni znají.“

„Tady je to stejný,“ přikývla Nava se svým špičatým úsměvem.

Adra po ní sklouzla netečným pohledem. „Něco jsme snědly, pily jsme a hodiny jsme si povídaly, a Tanja přitom celou dobu někoho zpracovávala. Přesně věděla, kdy přehodit nohu přes nohu, kdy potřást vlasama nebo se sehnout a upravit si pásek na botě. Oběti uměla zaměřit s přesností laseru. Nikdy nevyjela po nikom místním. Laplace je ale rušná stanice a vždycky se namanul někdo, kdo jenom projížděl. Ale Tanja ani tak nelovila úplně nahodile. Vybírala si typy, jakými jsme obě pohrdaly; zrudlýho a zpocenýho byznysmena ze Země, co se snažil zamaskovat svoji nízkogravitační erekci, prachatou kurvou z některých orbitálních kolonií s umělými kozama, který se jí pod bradou dmuly jak dva balony. Ráda jsem Tanju sledovala, jak si je prohlíží, jako by je krájela na milimetrový řezy na skenování. Někdy si šnupla nano, aby se pro ně dolačila, aby líp odpovídala jejich potřebám – měla v tý své titěrný kabelce větší výběr než většina dealerů –, ale většinou je dostala, kam chtěla, i bez těchhle triků. Stačilo, aby o ně jednou zavádila pohledem a pak se k nim už nepodívala. Přišli si pak sednout k našemu stolu nebo ji pozvali k sobě, zatímco já tam seděla bez povšimnutí. Tanja mi v místním dárkovém obchodu koupila malý zavírák, tak jsem si tam vyřezávala figurky z párátek, stavěla je do řady, aby jí dělaly publikum.

V určitou chvíli – neřídila se žádným signálem, anebo takovým, že jsem ho nepostřehla ani já – Tanja prostě vstala a odešla. Její kořist tam dál seděla a čekala. Pokud jich bylo pohromadě víc, dělali vtipy o ženských a přepudrování nebo komentovali její mejkap. Ale postupně jim začalo docházet, že se nevrátí. Bylo vidět, jak se jim zevnitř vyprazdňuje obličej, jak puká a drolí se. Seděla jsem tam a hlídala, abych nepropásla tu chvíli, kdy se ta či ona tvář rozpadne a nezbude z ní nic než prázdná, mělká skořápka.

Tanja na mě pokaždý čekala v mém bytě, šaty a boty na hromádce u dveří, hlavu skloněnou nad konzolí, kterou jsem jí koupila. Za půlhodinku, o kterou se vrátila domů dřív, už se jim stihla dostat na účty. Stačil jí ten jeden rozhovor, který spolu vedli, jméno, zmínka o práci, možná zběžný pohled do mobilu, když její oběť odešla na bar pro pití. Víc nebylo třeba, aby jim do životů pronikla stejně důkladně jako pod jejich přetvářky.

Neokrádaly jsme je, aspoň ne o peníze. Smazaly jsme třeba pár fotek nebo schránku s poštou, něco, po čem celý měsíc ani nevzdechnou, ale pak to budou citelně postrádat. Nebo jsme si zkopírovaly pár souborů, Tanja si vedla takovou potrhovou databázi cizích identit. Někdy jsme ani nenašly nic, co by stálo za to smazat, tak jsme pro změnu pár souborů přidaly, aby bylo jasné, že jsme tam byly, že jsme viděly všechno, co mají a co jsou zač.

Po tomhle jsme se spolu někdy vyspaly; já Tanje vysvětlila, jaká je zlobivá holka a že jí musím naplácat. Jindy jsme se jenom držely v náručí. Ale ať jsme v noci něco dělaly nebo ne, bylo to jedno, byla jsem naplněná. Ukojená. Konečně spokojená. Protože jak Tanja takhle dusila svoje oběti ve vlastní šťávě jejich emocí, jak Lenovo2016-04-27T12:50:00- v téhle větě se tedy musí i tohle druhé "když" změnit na "jak", podle toho prvního, cos mi opravil...mi skládala k nohám jejich životy, předváděla mi, že jsou to jen prázdný skořápky, tak to všechno dělala *pro mně*.

A pak jednoho dne, bez narážky, bez signálu, Tanja vstala a odešla. Celý ten večer měla v práci *mě*. Někdy jsme to dělaly, předstíraly jsme, že se neznáme, patřilo to k naší hře. V baru bylo horko, Tanja se potila, byla protivná a kousavá. Obrátila jsem se, abych objednala další pití, a když jsem se otočila nazpátek, byla pryč. Čekala jsem v tom pitomém bytě celou šichtu, a pak i dál, vybodla jsem se na letový plán, na svůj zpáteční let i na ten další. Vyneslo mi to důtku v pilotních záznamech. Nechala mě tam, rozdrolenou a rozpadlou. Byla jsem jen další kořist.

Vzala si jenom konzoli, šaty a boty, co měla zrovna na sobě, všechny svoje krámy tam nechala. Pořád je mám, uložený v zamykací skříňce na Laplaceovi.

Než jsem ji potkala, v mém životě něco chybělo, ale nevěděla jsem co. Po jejím odchodu už jsem to věděla. Ale už jsem to nemohla mít.“

Adra přelétla očima okolo stolu, skončila u Cheunga. „Tak to je bolest.“

* * *

„Druhá historka nesedí,“ prohlásila Orit. „Na dominu jsi moc hubená, a moc silná.“ Sledovala prstem Adřinu paži. „Dominy jsou slabý.“

A Patel třepal domlácenými prsty a přizvukoval: „Ta druhá nesedí.“

Ale Yu zavrtěla hlavou, krátkými, úspornými pohyby, typická Yu, a prohlásila: „To první je lež. Nemlátil ji otec ani učitelka, ale matka. A tloukla i otce, a jestli oba ještě žijou, slučuje ho dál.“ Podívala se na Adru. „Znám ten typ,“ dodala.

Postupovali dokola, Adru přeskočili, šest hlasů proti první historce, čtyři proti druhé, až přišla řada na Zandta.

Zíral před sebe, kamsi přes Cheungovo rameno, jeden dlouhý nádech, dva, pak pohnul hlavou, jako by vynakládal obrovské úsilí proti setrvačnosti svého pohledu, ale nakonec ho rozhýbal a přesunul na Perelmana.

„Co říkají pravidla, pokud je obojí lež?“ zeptal se ho.

Perelman zvedl obočí, stáhl jeden koutek úst, jako by chtěl oponovat. Takhle se tvářil na lodi, když selhala diagnostika nebo když nějaké čidlo spustilo poplach.

„Tak vzneses námitku,“ odpověděl místo něj Cheung.

Zandt svůj zkoumavý pohled přehoupl dolů na navigátora. Cheung na něj zamžikal a hned se zase podíval jinam.

„Tak tedy námitka,“ prohlásil Zandt. „Obojí je to lež.“

„Takže šest proti čtyřem, že první historka je lež,“ oznámila Nava. Sama hlasovala proti té druhé. „Uhodli jsme to?“

Adra přikývla, podívala se na Yu, pak sklopila pohled na dno sklenice. „Byla to matka. Ona *byla* moje učitelka. Tloukla i otce, to jsi trefila. Byl to slaboch, břídl a sráč. Zasloužil si to.“

Adra odsunula židli od stolu. „Tahle runda jde na mě. Kdo mi to pomůže přinést?“

Nastalo hromadné šoupání židlí, pár lidí vyrazilo dopředu k baru, další dozadu, k záchodům a protáhnout si ztuhlé svaly. Orit a Nava zapadly do tmavého kouta, kde pak Navin úsměv blýskal přes Oritino rameno.

Perelman a Cheung se dívali přes stůl na Zandta. Yu stála u okna, vyhlížela ven, ale hlavu měla pootočenou, naslouchala.

„V čem lhala?“ zeptal se Perelman.

„To myslí tu druhou historku,“ upřesnil Cheung s pohledem na svých prstech, kroužících po okraji sklenice. „Co ti tam nesedlo?“

Zandt pohnul hlavou, zabodl oči do Cheungova hrudníku. „Celý to nesedělo,“ řekl nakonec. „Je to pro ni jen hra. Kra-dený vzpomínky, odpovídající emoce. Ale nic to pro ni neznamená. Ona sama to *necítí*.“

„Pro to existují slova,“ promluvila Yu k oknu. „Třeba ,psychopata‘.“

Perelman nejistě zabručel. „To je silný slovo.“

„Ona ty ampulky pořád má,“ prozradila Yu. „Nelegální přenašeče tagovacího patogenu. Má je schovaný v toaletní tašce s dvojitým dnem. Jsou nadepsané štítkama, třeba ,zábavná‘, ,zraněná‘, ,hloupá‘, ,nejistota‘, ,hrát blbou‘.“

„Proč jsi s tím za mnou nepřišla?“ obvinil ji zachmuřeně Perelman, spíš uražený než našťvaný.

„Zjistila jsem to až dneska ráno, když jsme se chystali na vylodění. Seděla jsem na přídí, ale nevšimla si, že tam jsem. Umím být potichu.“

Perelman zamručel.

„Odepnula z tašky dno, hrabala se v ampulích, jako by si vybírala košili. Asi ale nenašla nic, co by se jí hodilo, tak je zase všechny vrátila nazpátek. Když byla ve sprše, zjistila jsem, že ta taška má falešný dno. Jedna ampulka byla skoro prázdná. Na štítku stálo ,důvěra‘.“

„Aby lidi věřili jí, nebo aby to vypadalo, že ona věří jim?“ uvažoval Perelman. Yu se dál dívala oknem ven, tak se obrátil na Cheunga.

Cheungovy prsty stavěly z nesourodých lahví a sklenic kruh uprostřed stolu. „Aby to vypadalo, že věří *posádce*,“ rozhodl. „Dole pod ledem člověk nemusí být úplně poctivý. Nemusí být beze zbytku... lidský, ne ve Vnější soustavě. Ale musí zapadnout. Posádka si své lidi pozná.“

„Nemusí být beze zbytku lidský,“ zopakovala Yu. Roztáhla prsty a zapřela je proti plexisklu, jako by mohla tu scenerii shrábnout do dlaně. „Aby ti mohli udělat T.A.G., k tomu jsou zapotřebí virální systémy postavený podle cizích organismů z Evropy. Taky je v sobě mám. A vůbec, už jenom to, že lidi mají zálohy – vážně pak ještě zůstávají lidmi?“

„Více či méně,“ odpověděl Cheung. Perelman pohoršeně zamrkal. Yu se tiše zasmála, ohlédla se přes rameno, po zvuku cinkajícího skla.

Zandt vyprostil z Cheungova kruhu svoji sklenici s kohoutkovou vodou a dopil ji. „Jsou to dva roky, co byly datový úlo-

žité Velký nádrže zničený,“ připomněl. „A kam nás to posunulo, s celou naší lidskostí?“

„Sem,“ odtušil Cheung.

* * *

Trousili jsme se zpátky ke stolu, rozdivočelí a zrudlí ve tvářích. Deighton si ždímal svlečenou košili. „Co šlo dolů, musí se zas podívat nahoru,“ komentoval to Barb a Sintra se přidal: „Člověče, on fakt zvracel.“

Patela poslali se sklenicí ledové vody do kouta, aby od sebe odlepil Orit a Navu. Zavýskly a se smíchem se připojily k Daigh-tonovi ve ždímání.

Perelman opět zaklepal na stůl. „Zandte.“

Zandt seděl naproti Adře a Cheungovi, přišpendlený mezi oknem a dalším stolem. Posunuli jsme se na židlích, abychom ho měli uprostřed.

„Dvanáct a taguj,“ vyhlásila Orit. „Já říkám –“

Ale Perelman ji převálcoval svým chraplavým basem: „Mouhutný,“

Sintra: „Masy – Silný,“

Cheung: „Stehno – Hladký,“ (Orit a Nava do sebe štouchnou loktem)

Barb: „Houpání – Pověšený,“ (veselé úsměvy)

Patel: „Palice – Stržený,“

Nava: „Skoby – Hrubý,“ (ostrý pohled od Cheunga)

Orit: „Hlas.“

A Adra, sesutá na židli, to otagovala: „Černý.“

Zandt na ní dlouho visel pohledem, jeho oči, kůže, vlasy, všechno v záři Jupiteru poprášené tenoučkou vrstvou zlata. Celá posádka v tom těžkém tichu uvízla, nehybná, až na Cheungovy prsty mezi sklem.

* * *

„Nevím, jestli je to ta nejhorší nebo nejbolestnější věc, anebo největší pitomost. Ale možná že na tom nesejde.“

Jedno ale vím – že jsem závislý. Neberu už dvanáct let, a stejně jsem pořád závislý. I táta byl, u něho to byl chlast. Vy-ráběl si ho sám, jako většina chlapů ve Svobodném státě. Dřív Jihoafrická republika, část starý Jižní Afriky, a ještě předtím země Búrů. Pustý místo.

Měl jsem sestru, nevlastní, říkali jsme jí Teeje. Byla o pět let mladší, dcera mojí chůvy. Moje máma umřela, když jsem se narodil.

Teeje byla mrňavá, tmavá, po svojí indický matce, ale taky v sobě měla krev mého táty. Tu jeho *žádostivost*. U ní to bylo nano. Mně se nano vždycky hnusilo. Stroječky, vyznačující do mozku cizí vzpomínky. Já si přál, aby věci, o kterých musím přemýšlet, bylo méně, ne víc.

Objevili jsme na pastvinách starou stodolu, takovou odleh-lou ratejnu pro sezonní dělníky, a společně jsme si ji zařídili, natahali jsme tam starý nábytek, já tam měl svoji muziku, Tee-je konzoli, já bioprinter s nejnovější drogou, ona svoje hack-nutý nano. Vždycky se smála, vypadala přitom, že se ani ne-dívá, ale pak jehla zajela na místo, Teeje zvrátila hlavu a v je-jím smíchu přibyla hloubka a divokost.

Paní Zandtovy jsme se pokud možno snažili neplíst do cesty. Což s tátou nebylo zrovna lehký. Bydleli jsme s nima v hlavním domě, jedli u společného stolu. „Ti dva patří mně,“

opakoval táta své ženě do omrzení. Patřili jsme mu, stejně jako dům, pozemky, lidi, co na nich pracovali, stejně jako posraná paní Zandtová. Ale Teeje a já jsme mu přece jen patřili víc než všechno ostatní. Když mi bylo třináct a Teeje sotva sedm, dal nás tagovat.“

Nava přerušila Zandtův mlasknutím. „Děti se zálohovat ne-můžou.“ Začali jsme brblat a Orit praštila Navu po zádech, aby nekazila hru. S Navou se to stávalo, občas podlehl svým harpunářským instinktům. „Je to v Listině neurálních práv Spojených národů,“ prskala.

Ale Cheung s divným výrazem ve tváři zavrtěl hlavou. „Můžou, když máš dost peněz a správný konexe. A když máš vlastní technologii, můžeš si natagovat, koho chceš.“

Yu přisvědčila, tím svým pomalým úsporným kývnutím. „Van Zandt. VanZ s. r. o.“

„Půlka lodí pod ledem má smlouvu s VanZ,“ poznamenal Perelman.

„VanZ, to je materiálový výzkum, nano, patenty na chytrý oblečení,“ vypočítávala Yu, „adaptivní ochranná výstroj. Zbraně.“ Podívala se na Cheunga. „Tagovací technologie.“

Cheung mlčel, nápadně dlouho. „Dlouhodobý úložiště Velký nádrže,“ řekl nakonec.

„Ve Svobodném státě není moc pravidel,“ vzal si znovu slovo Zandt. A když ho nepřerušili, vyprávěl dál.

„Táta z nás byl jediný Van. My ostatní byli jen Zandtové. A patřili jsme mu, tělem i duší, a naše duše byly zamčený mimo náš dosah, ve Velký nádrži. *Napořád.*“

Jenom díky Teeje jsem za všechny ty roky nepřišel o rozum. Ona byla mou duší. Bylo fuk, jak moc se sjížděla, jak mimo se dostávala, stejně byla můj střed. Každou volnou chvíli, kdy jsme nemuseli pracovat, dělat, co po nás chtěl on, jsme trávili spolu. V našem úkrytu, pryč od všeho, i od svých myšlenek, ponoření do sdílených herních simulací na její konzoli. Sotva jsem se stačil rozhlídnout po herním prostředí, Teeje už se do něho nabourala, nebe bylo najednou třeba károvaný a místo oblaků po něm pluly tváře lidí a přísně na nás shlížely, jako táta, když jsme byli malí. Ostatní hráči se mohli posrat strachy, Teeje vymetala i jejich účty, všela na nebe tváře jejich rodičů nebo cokoli, co s nima mohlo pořádně zamávat. Hackovala lidi stejně snadno jako počítačové programy.

Jednou, to mi bylo osmnáct, jsem musel na dva dny z domu, spravovat venku ploty, a když jsem se vrátil, Teeje byla pryč. Nechala mi vzkaz. Co v něm stálo, si nechám pro sebe. Ale už je jasný, že vám nevykládám nejbolestnější věc, protože tohle byla ta nejbolavější chvíle v mém životě, a já ještě ne-jsem u konce.

„Mám ji natagovanou,“ prohlásil otec. „Ta malá coura venku dlouho nevydrží, a jak se po ní slehne zem, nechám ji prohlásit za mrtvou. Pak si ze zálohy obnovím kopii a na tu už si dám setsakra pozor.“

Tím nechci říct, že nezuřil. Já už byl velký, aby mě řezal, tak si vylil zlost na Míře, to byla Teejeina máma. Po tomhle od něj odešla. Všichni jsme to nakonec udělali, osvobodili jsme se od něho. I když měl naše duše.“

Zandt se odmlčel. Orit se naklonila k Navinu uchu, ale Nava ji zastavila rukou, objala ji na uklidněnou okolo ramen.

„Trčel jsem tam další rok a půl, na technice jsem dostal di-plom z půdoznalství, díky tomu mi dali stipendium v Kap-ským Městě, tříletý těžební obor, a díky tomu mi pak těžební konsorcium pro Vnější soustavu přiklepo výzkumný grant.“